

Stifinderne i Grib Skov Trop

1987-1994

Af Frank Juncker

Poul Wilcke var den første stammeleder i tropen. Med hjælp fra Palle Frost og senere Jette Herluf opstod Sortfodsstammen. Stammen bestod i første omgang af tre kobler Bjørne – Ørne – Bison, og hurtigt efter startede Falke op. Alle var de bemandede med nyoprykkede ulve.

Stifinderarbejdet var forholdsvis nyt i korpset, så Poul gik i skufferne og arkiverne, gamle bøger og hæfter for at skaffe arbejdsstof. Det



blev til et digert værk "Aktivitets- og Idebog for Stifindere" som blev mangfoldiggjort og kom til at danne grundlag for stifinderarbejdet hos os og i hele korpset.

Standere skulle vi også have – en stammestander for hele stammen og kobbelstandere for de enkelte kobler. Men standerne skulle ikke bare være en kæp med et stykke skind på. Alt hvad der skulle bruges i stammen skulle indeholde en symbolik, og dette galt selvfølgelig også for standerne.

I stammestanderens højre hjørne blev der indsat fire lædersnører, hver med otte perler i hvert kobbels farve. Ligeledes blev der sat en lædersnøre i kobbelstanderen, hvor man fik påsat perler fra stammestanderen svarende til det antal stifindere, der var i koblet. Når koblet så var nået op på otte stifindere og dermed fået alle otte perler, var koblet "up to standard" og perlerne på stammestanderen blev skiftet ud med en kugle med en sort fjer i. Dette var symbolet på Ravnen.

Ravnen er stifinderstammernes hellige fugl og den eneste, der kender historien om solen.



Den gule farve symboliserer solen. Gul blev derfor stammernes hellige farve, som ikke måtte bruges til kobberfarve. Ravenen lagde navn til dysterne om Ravnens Spyd og Ravnens Økse, som blev faste konkurrencer mellem koblerne hvert forår og efterår.

En gang om måneden på stammemødet, blev der arbejdet med indianer wood-craft. Der blev fremstillet fjer til hovedprydelse og danssevifter og perlekæder. Små skindpunge med perler som skulle bæres som amulet om halsen samt alt mulig andet. der er umuligt at undvære som kriger i Sortfodsstammen.

Dragter skulle vi selvfølgelig også have, så Jette gik i gang med symaskinen og fremstillede blå bukser og skjorter med lændeklæde til drengene samt flotte røde kjoler til pigerne. Flotte så de ud dengang, og det gør de også den dag i dag, når stammen melder klar i de gamle dragter, som blev syet for 20 år siden.

Tipier var jo de eneste rigtige telte for stifindere. Poul, der havde været sherif på Egemoose centeret, havde prøvet at fremstille sådan nogle før. Det havde godt nok været i noget billigt lærred, så de holdt ikke så længe. Men det havde Palle råd for. Han havde ikke for ingenting rang af orlogskaptajn med tjeneste



Sommerlejr Temnæs 2001, ovenfor tv. stifinder skjolde



Frank Juncker

på kongeskibet og fri adgang til kasseret materiel fra Holmens mange depoter og lagre. Palle skaffede seks ruller sejldug af bedste kvalitet, sejldugsnåle, handsker og sejldugstråd, og så var det bare med at komme i gang. Fire tipier skulle fremstilles – én til hvert kobbel. Så på Porthus' stenede gårdsplads blev sejldugen rullet ud. Tre baner af 110 cm blev højden. Der var nok dug til en ekstra tipi, så i alt fem tipier blev skåret. Så skulle der sys. Poul

var den branchekyndige, så alle vendte sig om mod ham. Med et målrettet glimt i øjet og en cigaret fast limet i mundvigen rullede han de udskårne tipier sammen, smed dem ind bilen og kørte af sted med blinkende lygter og hornet i bund. Han havde nemlig lavet en aftale med markisemanden i Hillerød. Ugen efter hentede vi så de fem ny-syede tipier. Flotte var de, og igen vente vi os om mod Poul, for nu skulle der apteres med sejldugs-ringe, snor og hvad der ellers hører til for at stifinderne kunne komme til at sove tørt og godt. Det lykkedes fint med at sove godt. At det også skulle være tørt lykkedes knap så godt, i hvert fald når det regnede. Så skulle tipi-dugene males. Det nylagte bølgeplanke-gulv i Vingegårdens sidelænge blev taget i brug. Spandervis af maling, selvfølgelig leveret af Holmen, blev rullet og penslet på det jomfruelige lærred. Det blev til fire flotte tipier med kobbel logoer plus en i ren hvid til senere brug.

Det kan godt være at sejldugen var bestemt til at føre den danske flåde sikkert gennem sejrige søslag og bringe de tapre matroser





tørskoet i land, men dugen har i stedet ført stifinderne i Sortfodsstammen langt, omend ikke helt tørskoet.

I 1989 var det første hold stifindere klar til at rykke op som spejdere. Poul blev tropsleder og sammen med Jette og startede han det, der her 23 år senere er blevet til Danmarks største spejdertrop.

Jeg blev stammehøvding og sammen med Palle, Bente Wilcke og senere Martin Karlsson kørte vi Sortfodsstammen frem til 94. I den periode blev der fremstillet et hav af ceremoni genstande. Vi lavede skjolde, hellige pinde, bemalede skindpunge, tasker, buer og spyd, så det lignede en hel cirkusforestilling når vi drog af sted på lejr tur. Og ture havde vi mange af, ikke bare turneringer, sommerlejre og juleture med resten af troppen, men også de fire gange om året, hvor vi slog tipierne op



rundt omkring i Grib skov.

Stammen deltog altid på stifinderturneringen, men vi vandt aldrig andet end en læderlap i ny og næ. Men i 1992 skete der noget. På grund af konfirmationer kunne vi kun stille med et enkelt kobbelt. Fire stifinder blev det til – én fra hvert af koblerne: Lisette, Lotte, Daniel og Kalanag. Vi drog til Jylland uden de store forhåbninger, men hvad skete der, da resultatet blev gjort op var det nemlig Falke der fik overrakt bjørnetand og sølvplade af en meget stolt turneringsleder. Desværre mistede de tanden året efter men sølvpladen pryder stadig Falkes stander. En anden ting jeg især mindes fra den turnering var, at jeg hjemmefra til snigningsløbet havde fremstillet en kasse med 145 fjer med seks forskellige farver dun til de forskellige baner. Men da fjerene skulle bruges var de ingen steds at finde, hektisk eftersøgning gik i gang uden resultat. Til sidst måtte Poul, der var med som turneringshjælper, så gå til bekendelse. Han havde i et oprydningssflip fået smidt kassen på bålet. Det havde godt nok lugtet fælt.

I '93 kom Ole Lumholt til, og han overtog stammen i '94.

1994-1999

Af Ole Lumholt

Møderne

Møderne foregik i begyndelsen i beton kælderen på kroen. Et fint indrettet lokale med



Ole Lumbolt

birkestammer og alt vores grej hængende på væg eller fra loft, men med en akustik, der var svær at udholde. Så snart det overhovedet var muligt rykkede vi møderne til Bassebjerg i sommerhalvåret. Før der kom gulv og tag på hytten, anvendte vi de høje murede gulvstøtter til kobbelt borde. Da mere af aktiviteten omkring 1997 flyttede til Bassebjerg, steg antallet af Stifindere til 20-25 stykker, et niveau som lå ret fast gennem nogle år. Vi havde derfor 4-5 aktive kobler: De gamle kobler Ørne, Falke, Bison og Bjørne samt det nystartede Bøfler.

De nye tipier

1996 bød på den vådeste stifinderturnering i mands minde, regnen væltede ned under det meste af turneringen. Vores små tipier var gennemblødt, hverken tøj eller soveposer kunne vi holde tørre, så stifinderne måtte overnatte under en presenning på en lille åben lastbil. Efter denne oplevelse besluttede vi, at det nu var tid til at investere i noget bedre. På trods af at byggeriet på Bassebjerg lagde beslag på det meste af budgettet, fik vi mulighed for at indkøbe en imponerende 17.5 fod Sioux tipi, hvortil vi fremstillede 7m lange tipistænger.

Vi nåede at prøveopstille den og tænde første lejrbrål i den nye tipi på sommerlejren i 1996. En virkelig smuk og god tipi med et grundareal på 20m². Da stammen som nævnt voksede i perioden 1995-1997 og antallet så ud til at være stabilt, blev det i 1998 besluttet at købe endnu en stor tipi.

Turneringer

Fra midten af 1990'erne begyndte vi at deltage i det årlige Sct. Georgs løb, som en del af vores weekendtur i april, og det varede ikke lang tid før vi tog godt for os af præmierne. Ved løbet i 1997 blev vi for første gang bedste stamme og hjemførte sølvkruset i vandrepræmie. Året efter slog vi lejr og overnattede i skoven ved Gadevang hvorfra vi cyklede gennem skoven til løbsstarten ved Fruebjerg. Mens nogle af de andre deltagere blev afleveret af forældre fra fine varme biler, kom Sortfodstammen altså cyklende med kobbeltstandere opbundet på ryggen, i højt humør, beskidte, røglugtende men klar til kamp. Der var gejst og sammenhold, og stammen blev nr. 1+2+3 og hjemførte for første gang det nye vandretrofæ, et gevir, som stort set siden har haft sin fast plads i Pejsestuen på Bassebjerg. Ved Stifinderturneringen i 1999 blev vi for første gang bedste stamme.

Snigning

I perioden 1994-99 gjorde vi ikke så meget ud af stifindernes lejrarbejder, som man gør nu. Lejrarbejde overlod vi til spejderne. Til



gengæld var snigning stammens helt store speciale. Ved turneringerne hændte det at stammen fik tilfangetaget krigere, hvilket blev betragtet som en stor skam. Men så var alle friske på en befrier. En helt speciel snigning husker jeg i slugten ved Sct. Georgs hytten i Særløse. Sommerlejren startede med kun fire voksne – til alle enheder, så stifinderne gjorde store øjne, da der i tusmørket både var en indianer og rødjakker omkring et bål i skoven. Hvem kunne det være? Der var absolut tavshed da de sneg sig gennem slugten mod målet – men de fik listet geværene fra rødjakkerne, inden disse blæste til angreb. Der var et par enkelte stifindere jeg måtte hente ud af skoven, da det hele var overstået. De sad stadig i skjul, for det var lidt uhyggeligt. Også de udkommanderede forældre havde en speciel oplevelse – Jesper Vedel trak i uniformen kort efter. En vinternat i 1997 var vi på snigning efter råvildt. Vi overnattede i hytten og stod op før solen. Med en stedkendt skovløber som guide sneg vi os rundt til foderstederne i skoven. Det var nu svært for 18 trætte stifindere at være tilstrækkelig stille, specielt under vandring i det fyldige vintertø. Men, ved lykkens gunst kom det tidlige morgentog larmende samtidig med vinden blæste imod os på vej op ad en bakke. To pragteksemplarer af sikahjorte havde ingen chance for at få færten af os. Så de blev stående, græssende gennem flere minutter. Alle fik set de vilde dyr,



Op til stifinderturneringen 1999 fik Ole kogt og rensset hestehoveder og skind

men størst var oplevelsen fra skovløberen der ikke tidligere havde været så tæt på de meget sky sikahjorte.

Stifinderturneringen 1999

Sortfodsstammen afholdt sin første stifinderturnering med Frank som høvding i 1987. 12 år senere var det så blevet vores tur til igen at affolde en stifinderturnering. Turneringen i 1999 samlede 69 stifindere i 12 kobler. Vi brugte det meste af vinteren og foråret på at lave kulisser. Vi havde sammen med andre af korpsets grupper indkøbt ti ”Warbonnets” (fjerprydelser) i samlesæt fra et indianerreservat i USA. Herfra stammer den store





Leif Højvang

fjerprydelse, som vi stadig bruger. Vi kogte hestekranier, rensede hesteskind og –haler, fremstillede trommer, krudttønder og ammunitions-kasser. Der var gennem foråret en forfærdelig stank af slagteri omkring hytten. Vi rejste en hel handelsstation midt i skoven. Der blev etableret en stor tipi lejr, en guldmine, en lejr til medicinmanden, en telegraflinie og en begravningsplads ligesom stifinderne møder både en rødjakker og en indianer til hest. Aftenturen gennem De Dødes Dal med ophængte hestehuder og ligbårer mellem træerne glemmer stifinderne aldrig. Nok heller ikke, at lokummet var en granrafte over en gravet rende. Siden er vi vist blevet mere bekvemme.

2000-2012

Af Leif Højvang

Det har altid været målet for spejderbevægelsen at være selvforsynende med ledere, således at en tilstrækkelig stor andel af spejderne, når de bliver voksne, påtager sig et lederansvar. Ikke nødvendigvis i den gruppe, hvor de er vokset op, men så i en spejdergruppe i nærheden af, hvor de bosætter sig. Det gik fint i spejderbevægelsens storhedstid, men har knebet gevaldigt i de seneste 30 år. Derfor har det i de fleste grupper været nødvendigt at indrullere forældre uden spejderbaggrund i lederstaben, selv om det ikke altid er noget, der huer de inkarnerede spejdere.

Således har der også været systemskifte i stiftindergrenen i Grib Skov Trop. De første stammeledere, Ole, Frank og Poul, har alle været spejdere stort set hele deres liv.

Men siden år 2000 har Sortfodsstammen været styret af en gruppe ledere, der som udgangspunkt ikke var spejdere, men forældre. Nogle af os har selv en spinkel spejderbaggrund i en fjern fortid, mens andre ikke har. Fælles for os alle er dog, at vi ikke i vores vildeste fantasi havde forestillet os at vi i moden alder skulle være ledere i en spejdergruppe. Jeg tror at min egen historie kan tjene som eksempel på, hvordan man som forælder mere eller mindre tilfældigt kan blive sluset ind i spejderarbejdet:

I 1999 var begge mine døtre ulve. Jeg tog med som forældrehjælp på en juletur og blev der overtalt til at komme og hjælpe med til møderne en gang imellem. Da jeg dukkede op på første møde havde Poul til min store overraskelse uniform, tørklæde og korpsmærke klar til mig.





Benny, Claus, Henrik

Det eneste lærdom som hang ved fra min egen spejdertid var råbåndsknob og kongerækken, så de første mange møder var den eneste måde jeg følte at jeg kunne gøre lidt nytte på, at lave kaffe til de andre ledere. Men langsomt begyndte jeg at tilegne mig nogle spejderfærdigheder, som jeg så kunne give videre til børnene. Møderne foregik dengang ved at vi mødte op, satte børnene til at tænde bål, og så fandt Poul på et eller andet, som vi kunne lave med ungerne. Det var altid sjovt, men meget uorganiseret. Så jeg begyndte at systematisere lidt og lavede et rullende 2-års program, så børnene i løbet af deres stifinder-tid blandt andet kom igennem de vigtigste duelighedstegn. Da vi nåede til oprykningen år 2000, spurgte Poul mig på vej ned til Den Stor Eg, om jeg ville have noget imod sådan rent formelt at blive stammeleder. Jeg sagde at det mente jeg absolut ikke at jeg havde forudsætninger for, men ifølge Poul var det en ren formalitet, så han ikke både skulle stå som tropsleder og stammeleder. Han skulle nok fortsat stå for det spejdermæssige indhold på møderne. Så vidt jeg husker, sagde jeg hverken ja eller nej. Jeg fik ikke engang spurgt om, hvor langt ude i fremtiden han regnede med at det skulle træde i kraft, før han til min – og ikke mindst min kone Gittes – store overraskelse midt under oprykningen trak mig frem og bekendtgjorde, at jeg var stifinderens nye stammeleder.

Det er bestemt ikke nemt at blive spejderleder, når man kommer som forælder uden eller med meget begrænset spejderbaggrund. Det tager lang tid før man tilegner sig den viden og de færdigheder, som er nødvendige. Det er ikke kun et spørgsmål om de egentlige spejderfærdigheder, men også i høj grad om den kultur og de traditioner, som er så vigtige for kontinuiteten i gruppen. Min erfaring er

at det tager mindst tre år at blive et fuldgyl-
digt aktiv som stifinderleder eller assistent i
vores gruppe. Det kræver i sagens natur at
man bliver hængende, efter at ens egne børn
har forladt stifindergrenen eller måske endda
er stoppet helt som spejdere. Grunden til at
man bliver ved, skulle så gerne være, at man
finder glæde i samværet med de andre ledere
i grenen og i gruppen, og ikke mindst at man
finder ud af at andre folks børn er (næsten)
lige så søde og dejlige at være sammen med
som ens egne.

Vi er så heldige at vi har en gruppe ledere i
stifindergrenen, som efterhånden har været
med i mange år. Jan og Henrik har været med
næsten lige så længe som jeg selv, og Lars,
Jim, Brian og Carina har alle været med i 4
år eller længere. Vi supplerer hinanden rigtig
godt i kraft af vores forskellige færdigheder.
Vi får godt nok aldrig den samme baggrund
som de ledere, der har været spejdere hele de-
res liv. Til gengæld har vi hver for sig viden og
praktiske færdigheder fra vores jobs og vore
interesser uden for spejderlivet, som vi kan
trække på i vores spejderarbejde.

Jeg har ikke det store kendskab til stifinderar-
bejdet under de tidligere stammeledere, men
jeg har indtryk af at indianertemaet var mere
fremherskende, end det er i dag. Det indi-
anske fylder ikke ret meget ved vore ugent-
lige stammemøder, og det er kun ved specielle
lejligheder såsom oprykning, sommerlejr
og stifinderturnering at vi ”husker på” at vi
er indianere. Til gengæld gør vi en del ud af
praktiske færdigheder, duelighedstegn og na-
turoplevelser. Det er egentlig ikke noget be-
vidst valg eller fravalg fra os ledes side, men
afspejler nok i høj grad vore egne interesser.

I 1999 var der ca. 20 stifindere i Sortfods-





stammen. Få år efter nåede vi det foreløbige højdepunkt med 43 stifindere, Hvilket betød at vi måtte starte yderligere et koppel ”Puma”. Siden faldt antallet lidt og stabiliserede sig på omkring 30-33 helt frem til 2011. Ved oprykningen i 2011 faldt det så dramatisk til 18, efter at vi rykkede et rekordstort antal på 29 stifindere op til Spejderne. Det ser dog heldigvis ud til at være et forbigående fald, da der er nogle store ulve-årgange på vej. Så om et par år forventer vi at være oppe over 30 stifindere igen.

De 10-12 årige er en perfekt aldersgruppe at lave spejderarbejde med. De er store nok til at kunne arbejde selvstændigt, og samtidig er de

ikke større end at de stadig gider lege og lytte efter, hvad de voksne siger. Selv efter alle disse år er jeg imponeret over at man kan forsyne et koppel stifindere med rafter og snor, og så kan de ellers arbejde en hel dag med at bygge lejr uden at lederne nødvendigvis behøver at blande sig.

Selvom samværet og venskabet med de andre stifinderledere er meget vigtigt, er det i bund og grund glæden ved at arbejde med børnene, som gør, at man år efter år har lyst til at bruge sin fritid og ferier på møder og ture.

Det er altid sjovt at iagttage, hvordan børnene interagerer, og det er spændende at følge med





i, hvordan de udvikler sig i løbet af de to år, vi har dem.

Nogen gange kan det være ganske små ting, som gør at man føler at det er al besværet værd: For nogle år siden arrangerede vi en weekend tur, hvor der af forskellige grunde kun kom 4-5 stifindere med selvom vi havde forventet mindst fire gange så mange.

Vi kørte programmet igennem som planlagt, og selvom vi havde en rigtig hyggelig tur, følte vi ledere nu alligevel at turen var lidt mislykket på grund af det ringe fremmøde. Men da vi sluttede af, var der en pige som meddelte, at det var en af bedste weekender hun nogen-

sinde havde haft, og at hun syntes at vi skulle lave nogle flere af den slags ture. Så gjorde det lige pludselig ikke noget, at der kun havde været en håndfuld unger med på turen.

Det er dog ikke altid at børnene er lige så begejstrede. For mange år siden gik jeg og snakkede med en stifinder på sidste del af den årlige 30-km tur. ”Jeg glæder mig sådan til jul” proklamerede han med længsel i stemmen. ”Ja, det er også en dejlig tid” svarede jeg. ”Hvad glæder du dig mest til?” ”Min far har sagt, at når det bliver jul, må jeg stoppe til spejder”. Den pågældende var dog spejder i adskillige år endnu, så enten er faderen løbet fra sit ord, eller også har drengen skiftet me-

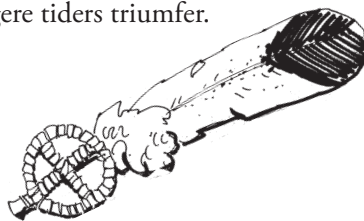




ning. Det var i øvrigt på den samme 30-km tur at en anden stifinder, som boede i Tikøb, havde lidt svært ved at identificere sig med én af vore vandresange. Han spurgte derfor, om vi ikke i stedet for at synge "Vi er fra Nødebo" kunne synge "Vi er fra Frederiksborg Amt".

Svendestykket for de nuværende stifinderlere var uden tvivl afholdelsen af stifinderturneringen i 2007. Sortfodsstammen indbød til bryllupsfest i anledning af at høvding Tonkawas datter "Hvide Fjer" skulle giftes med stammens tapreste kriger "Flyvende Pil".

Midt under bryllupsfesten blev Hvide Fjer bortført på en hestevogn af en bande fortrukne pelsjægere. På stifinderløbet den efterfølgende dag måtte stifinderne gennemgå mange prøvelser og løse svære opgaver, inden de kunne finde frem til blegansigternes opholdssted og befri høvdingedatteren. Vi lavede efter min bedste mening et brag af en turnering, hvor det hele gik op i en højere enhed. Vi må også formode at Korpsstyrelsen har været tilfreds. Under alle omstændigheder har Grib Skov Trop allerede her i 2012 fået lov til at lave en ny stifinderturnering, selvom det under normale omstændigheder først skulle være vores tur igen efter 12 år. Eller også er der bare gået koks i regnskabet. Nu håber vi så, at "Den Store Bisonjagt", som i skrivende stund er under planlægning, kan leve op til tidligere tiders triumfer.



Stifinderne laver thai-suppe på sommerlejren 2011, med fisk de selv har fanget



Leif, Carina, Brian, Jim



Stammeledere	Periode
Poul Wilcke	1987 - 1989
Frank Juncker	1989 - 1994
Ole Lumholt	1994 - 1999
Poul Wilcke	1999 - 2000
Leif Højvang	2000 -
Stammeassistenter	
Palle Frost	1987 - 1991
Jette Herluf	1987 - 1989
Bente Wilcke	1989 - 1994
Martin Carlson	1992 - 1996
Anne Salling	1994 - 1999
Frank Junker	1994 - 1996
Rikke W. Hansen	1995
Pernille Vester	1996 - 1999
Jesper Vedel	1997 - 1998
Anders Baarts	1998 - 2000
Benny Kristensen	1999 - 2007
Poul Wilcke	2000 - 2006
Claus Dall-Hansen	2000 - 2006
Christian Hansen	2001
Henrik Strøberg	2001 -
Jan Larsen	2003 -
Lars Hansen	2006 -
Lonnie Sylvest	2006 - 2008
Anne-Marie Geertsen	2006 - 2009
Carina Dirchsen	2008 -
Jim Daa	2008 -
Brian Hørup	2008 -